

Sus Morré liet de klopper vallen op de poort van burggraaf de Poil's woning. Pierre deed open.

De binder was als een welgesteld burger gekleed en maakte op de knecht een gunstigen indruk.

— Wat wenst ge? vroeg deze.

— Meld Louise, dat haar broeder haar wenst te spreken, antwoordde de jonge Morré.

Pierre kreeg nu wantrouwen.

— Louise is niet te spreken! zei hij kort.

— Voor haar broeder ook niet! Ge liegt als ge dat zegt. Louise, mijn lieve zuster, zou mij niet meer willen zien? Ik kan het niet geloven!

— Wat komt ge doen?

— Mijn zuster bezoeken...

— Ge zijt zeker ook een binder?

— Neen... maar roep Louise, of zeg haar, dat ik hier ben; zij zal komen.

Pierre weifelde.

De bezoeker zag er eerlijk uit... en toch, was hij wel te vertrouwen?

Louise had Sus' stem gehoord en herkend en riep nu van boven:

— Pierre, laat mijn broeder hier komen!

— Ziet ge nu wel, dat Louise me niet verstoot, hernam Morré, zegevierend.

— Kom mee. zei Pierre.

Sus stapte achter de knecht de brede trap op.

— Daar is Louise's kamer... de deur staat al open sprak Pierre.

De jongeling trad binnen.

Louise scheen zeer ontroerd.

Gejaagd sloot ze de deur en riep toen angstig:

— Sus, hoe durft ge!

— En waarom niet? Mag ik mijn zuster niet bezoeken... mijn Louise!

En hij kuste haar innig, blijdschap veinzend over dit wederzien.

- Maar gij zijt een binder, Sus, en de politie...
- Ik ben geen binder meer, Louise!
- Is 't waar! riep het meisje verheugd.
- Vader en moeder hebben mij overhaald dat leven te laten varen. Vader is hier geweest, niet waar? hernam de huichelaar.
- Ja, en ik heb hem gesmeekt een ander leven te beginnen.
- Hij heeft naar u geluisterd, Louise. Wij hebben de heide verlaten. Om u dit te vertellen, kom ik nu.
- God zij geloofd voor dit goede nieuws! juichte het meisje. Waar woont ge nu?
- Te Brussel; ik zal werk zoeken!
- O, Sus, hoe blij ben ik, dat gij van die ellendige heide weg zijt... en vader en moeder ook!
- En hoe gaat het u, Louise?
- Heel goed! ik ben getrouwd, voegde ze er blozend bij.
- Getrouwd! herhaalde Sus verrast.
- Met André!
- Dat nieuws treft me... maar ik moet u geluk wensen. André is een brave jongen.
- Daarom ging hij ook heen.
- Toen noemden we hem een lafaard. Ik was verblind, Louise, nu is het of er een last van mijn hart verdwenen is. 'k Gevoel me rustiger, gelukkiger, 'k gevoel me thans een mens. Maar waar is André?
- Hij is voor de burggraaf op reis naar Gent, en zal maar laat terugkeren.
- Van avond toch nog?
- Ik verwacht hem stelling. Maar blijft hier, Sus, Pierre zal dat wel goed vinden.
- Wie is Pierre? De knecht?
- Ja.
- Ik kan niet blijven, ik neem de nachtdiligencie naar Brussel. Hoe eer ik thuis ben, hoe beter, want vader en moeder gevoelen zich ginder geheel vreemd, en bovendien moet ik werk zoeken. Maar Louise, ik moet u nog iets mededelen. Luister nu eens kalm naar mij!
- Ge doet me schrikken, Sus!
- Neen, neen, ge behoeft u niet angstig te maken. Toch is het iets ernstigs...
- Maar spreek dan toch!
- Louise, we werden samen opgevoed, en toch zijt ge mijn zuster niet. De vrouw ontstelde, en zag de jonkman verbaasd aan.
- Ik heb het altijd gedacht, Sus, zei ze dan.
- Hadt ge er reden voor?
- Neen, en toch kon ik het niet van mij afzetten. Maar kent ge de waarheid?
- Ja.
- Vertel me dan alles!
- Vader heeft u als klein kind tot zich genomen, want ge waart een weze. Uw moeder stierf jong, uw vader werd in de oorlog gedood. Morré verzweeg dat Blooteknie een binder was geweest.
- Uw vader liet twee kinderen na, u en uw zuster.

BAKELANDT

Avontuur
in
ALBION

www.illustrated.nl

- Ik heb dus een zuster! riep Louise ontroerd uit. En waar is ze?
- Ge hadt een zuster...
- Nu is ze dood?
- Ja. Toch hebt ge haar gekend!
- Sus, wees niet zo langdradig, ik smeeek het u! Wie was mijn zuster dan?
- Ge zegt, dat ik ze gekend heb?
- Ja. Uw zuster diende als meid bij boer Van der Auwera, op de Beerselschrans.
- Siska! kreet Louise.
- Ja.
- Ha! nu weet ik wat me altijd zo aantrok in haar! Siska was mijn zuster!
- En ze werd wreed vermoord!
- Door Cartouche, zei Sus achteloos.
- Ja, door die ellendeling! Arme Siska! Toen reeds heb ik om haar geweend, maar nu weet ik dat zij mijn zuster was.
- Louise brak in tranen uit.
- Ze was zo jong nog... en ze was zo braaf. Ze zou trouwen met Vroonen, ze gevoelde zich zo gelukkig. En Cartouche vermoordde haar...
- Zij alleen verdedigde haar meester en meesteres, hernam Sus. De binders zouden haar gespaard hebben, maar ge kent Cartouche, hij heeft nooit deernis.
- Het is een afschuwelijke wreedaard, een monster. Siska heeft hij vermoord, mij ook wilde hij doden.
- U?
- Ja. Hij heeft op mij geschoten, omdat ik zijn vrouw niet wilde worden.
- En ge hebt ons dat nooit verteld, Louise?
- En waartoe was het goed? En daarbij ik had geen lust om mij nog ginder te wagen op die heide die brandt van driften en deugnieterij. Ge zoudt het nooit geweten hebben, Sus, zo ge niet tot hier gekomen waart.
- Cartouche, hitste Sus weer aan, Cartouche heeft uw dood gezworen. Hij heeft ook Stijn de Uil doen ophangen.
- Stijn de Uil doen ophangen?
- Ja, ge kent hem wel.
- Of ik hem ken, maar rechtuit gesproken, ik voel er geen spijt van dat men hem een manneke minder heeft gemaakt. Ik heb met die gemeene vent genoeg afgezien.
- Ook gij, Louise?
- Ja. Hij kon geen enkel vrouw gerust laten. Maar ik heb hem eens op zijn tenen getrapt en sindsdien heeft hij mij gerust gelaten. 't Scheelde niet veel of mijn mes stak dwars door zijn hart.
- Dat wist ik ook niet, Louise.
- Kan een meisje dat allemaal aan haar broer vertellen? wedervoer Louise. Ik zou ginder wel niet anders moeten doen hebben. Maar waarom heeft Cartouche een der wreedste leden der bende doen ophangen?
- Och, weeral een kwestie van een wijf. Tijdens een kortstondige afwezigheid van de kapitein wilde Stijn een oude rekening met 't nieuwe kapiteinswijf vereffenen, maar werd hierin door een paar bendeleden belet. Toen Cartouche

thuis kwam dacht ik, dat hij heel de bende ging vermoorden. Zo kwaad heb ik hem nooit gezien!

— En wie hing hem op?

— De kapitein zelf.

— En wat zeiden de andere bendeleden?

— Wat zouden ze zeggen. Ze moesten natuurlijk zwijgen, want had er een gekikt of gemikt dan ware 't gedaan geweest met hem.

— Ja, Cartouche wordt gevreesd.

— En gehaat! Maar zoals ge zegt, ze zijn bang van hem. De een na de ander verlaat de bende en weldra zal hij alleen zijn misdaden moeten voortzetten. Maar eerst moet gij er aan, heeft hij gezegd.

— Zoals hij mijn arme zuster doodde.

— Ja.

— Maar dit zal nu eens niet waar zijn! kreet Louise. Dat hij mij hier maar komt halen.

— Dat zou hij wel durven, Louise. Hij heeft het immers toch bewezen.

— Ja, eenmaal was hij hier en doodde ons bijna allemaal. Die kerel heeft in zijn ganse leven nog anders niets gedaan dan geroofd en vermoord. Wat een wrede kerel!...

— Cartouche zal nog veel rampen verwekken.

— Neen! kreet de vrouw.

— Hij wordt met de dag wreder!

— Zijn rijk is uit. Ik zal Siska wreken... Cartouche moet verdwijnen! hernam Louise, en haar ogen flikkerden toen ze zo sprak.

— Gij zijt zwak.

— Maar sterk genoeg om die beul te doen vallen... en ik zal het doen ook! Vader, moeder en gij, ge zijt nu van de heide weg. Om u zou ik gezwegen hebben, maar Cartouche wordt nu verraden.

— Laat mij het dan doen, Louise!

— Neen, ik en niemand anders zal de arme Siska wreken! en ik zal niet lang wachten.

— Ik mag u toch helpen?

— Ja.

— Ik weet waar Cartouche te vangen is, hernam Sus Morré listig.

— Waar? O, spreek, Sus.

— Heden avond komt hij naar Antwerpen.

— Heden avond loopt hij in de val!

— Neen, onmogelijk, want hij is veilig, maar morgen kunt gij hem verraden. Luister, Louise. De binders zijn van plan een diefstal te plegen in deze stad, ik weet in welk huis... Kunt ge me morgen avond opwachten aan de Onze Lieve Vrouwekerk?

— Ja, vraag alles wat ge wilt.

— Welnu, wees bij de grote ingangspoort.

— Hoe laat?

— Om een uur na middernacht. Brengt ge André mede?

— Wat raadt ge me aan?

— Doe het maar.

BAKELANDT

WINTER
TO
ALMON

- Goed, André zal mee komen.
- Welnu, dan zal ik u de plaats aanduiden, waar Cartouche zich ophoudt.
- Dan is hij ook verloren.
- Ik was niet van plan Cartouche te verraden, maar waarom zou ik het laten? Zijn aanhouding zou rust brengen in onze streek.
- En veel onheil voorkomen, Sus.
- Welnu, Louise, tot morgen avond dan! Ik keer naar Brussel terug, anders zijn mijn ouders te ongerust, maar morgen kom ik weer, opzettelijk om u te helpen. Is het zeker dat André deze avond thuis komt?
- 't Was toch zijn plan, doch de zaken zouden hem kunnen ophouden, niet waar?
- Ja.
- Maar dan kom ik alleen.
- Durft André 's avonds reizen... zo van Gent door Klein Brabant, waar Guldentop...
- Hij komt door 't Land van Waas en laat zich in een schuit over de Schelde brengen, onderbrak Louise. In 't Land van Waas is het veilig.
- Ja, langs die weg behoeft hij niets te vrezen. Nu ga ik... tot morgen dan Louise, al zijt ge mijn zuster niet, toch blijven we elkander beminnen, niet waar?
- Als broeder en zuster, Sus! En uw ouders aanschouw ik als vader en moeder. Spoedig kom ik vader eens bezoeken, want ik wil meer van mijn geschiedenis horen.
- Ja, doe dat, Louise!
- Het tweetal nam hartelijk afscheid, en Pierre geleidde Morré naar de deur.
- Gij zijt dus geen binder? vroeg de knecht.
- Niet meer.
- Ge waart het?
- Ja, helaas, ja... maar ik ben tot inkeer gekomen en ik voel me thans veel rustiger.
- Hoe lang zijt ge al bekeerd?
- Noch maar pas... Louise heeft me tot andere gedachten gebracht.
- Ja, Louise is een brave vrouw, en ze heeft mijn meester een grote dienst bewezen. Logeert ge in de stad?
- Neen, ik begeef me thans naar Brussel
- Ha, met de nachtdiligencie?
- Ja, ze vertrekt om zeven uur, niet waar? Ik mag niet veel tijd meer verletten.
- Goede reis dan!
- Dank u! Goeden avond! En Morré verliet de rijke woning.
- Gij een bekeerde binder? mompelde Pierre, toen hij de deur sloot. Ik geloof er niets van. Gij voert iets in uw schild! Ik zal mijn ogen open houden! De knecht liet zich niet gemakkelijk misleiden.
- Sus Morré was tevreden.
- Mijn plan zal gelukken, mompelde hij. Morgen is Cartouche uit de weg geruimd en dan word ik baas! Laat me maar doen! En André moet zijn vrouw

niet terugzien, hij is niet zo goedgevolvig en kon mijn plan wel eens in duigen laten vallen. Hij komt deze avond terug uit Gent... door 't Land van Waas en dan over de Schelde! Wat hield ik me onnozel toen ik wilde weten, langs welke weg hij reisde. Louise is een vastberaden meisje, maar nog niet slim genoeg, om Sus Morré te weerstaan! Ze is mijn werktuig...

In zulke gedachten verdiept, trok de schelm naar de werf.

Hij stapte een schippersherberg binnen en vroeg aan de waard of hij een bootje kon huren.

— Moet ge over? vroeg de man.

— Neen, ik wil een eindje varen.

De baas begon te lachen.

— Waarom lacht ge?

— Wel ik lach omdat ge nog zo'n droge zijt.

— Waarom?

— Zeg me eens man, van waar komt ge?

— Ik ben van de buiten.

— Ja, dat zag ik zo op 't eerste zicht.

— Is dat misschien niet fatsoenlijk?

— Daar heb ik het niet over. Maar daar ge zo onbekend zijt met hetgeen in de stad gebeurt moet ik u toch iets zeggen.

— Spreek op.

— Het reglement verbiedt zich zonder pas naar de andere oever te begeven.

— Moet men hiervoor een pas hebben?

— Ik spreek niet van uw persoonsbeschrijving, maar een reispas. Zijt ge van een reispas voorzien?

— Neen.

— Gij komt van de buiten en ge hebt geen pas om u naar de stad te begeven? vroeg de baas verwonderd.

— Neen.

— Hoe doet ge dan als ge een ronde tegenkomt.

— Ik tracht de Franse soldaten te vermijden.

— Ha, zo! zei de waard nadenkend.

— Ja. Bij ons op de buiten moet men zich soms uren ver begeven om een bureau der Fransen te vinden. Ik ben soms zo vlug in de stad als ik zulk bureau kon bereiken.

— Zijt ge dan zo ver van hier?

— Ik ben van St. Job in de Kempen.

— En is er geen Frans bureau te Wijnegem?

— Ja, natuurlijk, maar als ik het recht door de bossen aftrap dan ben ik vlugger in de stad dan te Wijnegem.

— Ja, dat is waar! knikte de baas.

Een stond nadien hernam hij:

— Maar om de Schelde over te steken zal het zo gemakkelijk niet gaan. Ge moet een pas gaan halen op de Grote Markt.

— Ik wilde er een gaan halen, maar er was te veel volk.

De baas zag dat de man loog.

Maar dat ging hem niet aan.

HIC LI HANG

BAKELANDT

LES
ARMÉES
DE
VICTOIRE

— Kom, laat ons nog een pint pakken, zei Sus, die wel zag dat de baas hem wantrouwde.

In plaats van een dronken ze talrijke glazen. Weldra werden zij zeer gemeenzaam en Sus Morré kon zich weldra in zijn vertrouwen dringen.

— Als ik u nu veel geld geef zoudt ge mij dan aan een bootje helpen ?

— Aan een bootje wel, maar niet aan een pas.

— Ja, daarvoor moet ik op 't bureau zijn, maar het bootje kunt ge me wel aan de hand doen, niet waar ?

— Nu nog ? Maar dat zijn uw zaken ! Ja, ge kunt een bootje krijgen, maar daar ik u niet ken, moet ge me een borgsom betalen.

— 't Is goed, zeg maar hoeveel, antwoordde de rover.

Morré kreeg een bootje en roeide naar de andere oever. Ofschoon hij meest altijd op de heide gewoond had, was hij toch genoeg met de schipperij bekend, om zijn vaartuig te hanteren, want hij had enige tijd aan de Scheldekant doorgebracht vóór de inval der Fransen.

— Zeker een liefdesavontuurtje, mompelde de schipper, die 't bootje verhuurd had. Nu dat zijn zijn zaken, ik heb mijn geld.

André, de echtgenoot van Louise, reed in een koets op de weg van St-Niklaas naar Antwerpen.

Te Zwijndrecht hoorde hij de klok van de oude dorpstoren negen uur slaan.

— Half tien thuis, zei hij tevreden bij zich zelf, als ik ten minste niet te lang op de veerman wachten moet aan de Vlaamse hoek.

Vlaamse hoek, zo werd toen het Vlaamse Hoofd genoemd, de linkeroever der Schelde tegenover Antwerpen.

Weldra had de koets de oever van de stroom bereikt.

Gedurende de dag waren er ook aan de Vlaamse Hoek veerlieden genoeg, maar 's avonds bleven de schippers liever thuis dan bij de stroom op de een of andere eenzame reiziger te wachten.

Aan een paal hing echter een bel en op haar geluid moest de stadsveerman de passagier, die verlangde overgezet te worden, komen halen.

André stapte naar de bel, toen hij iemand een liedje hoorde zingen.

— Is er daar een veerman ? riep hij.

— Hei-ho ! antwoordde een stem.

— Zijt gij een veerman ?

— Ja, heer, moet gij over ?

— Ja, hernam André verheugd, dat zijn reis ook zo spoedig eindigen zou.

— Kom maar in mijn boot... 't treft goed, ik heb iemand overgezet en wilde juist van wal steken. Voorzichtig, mijnheer, 't is te koud deze avond om nog een bad te nemen. Geef mij uw hand... voorzichtig nu... ge zijt er. Zet u op deze bank. Waar wilt ge landen ?

— Bij het Steen.

— Goed. De stroom is sterk, maar we zullen er spoedig zijn... Een twee, een twee ! en zwaar plasten de riemen in 't water, dat hoger opspatte dan bij een behendige veerman 't geval zou geweest zijn.

Antwerpen bood 's avonds toen niet de schitterende aanblik als heden.

Slechts de kleine lichtjes der olielantaarns glommen aan de overkant en op de vloed was het pikdonker.

Met veel moeite bereikte de veerman het midden van de stroom.

— 't Roeien gaat lastig, zei hij. Mijnheer, willen wij van plaats verwisselen? Ik zal daar beter roeien dan hier.

— Zoals ge wilt, antwoordde André.

Beide mannen stonden op.

— Voorzichtig, mijnheer, de boot schommelt nog al, hernam de schipper. Geef mij de hand... ge moet gewoon zijn in een boot recht te staan.

— 't Is waar...

Beide mannen stonden nu bij elkaar.

Had André goed het gelaat van de roeier kunnen zien dan zou hij er tweemaal over nagedacht hebben alvorens van plaats te veranderen.

Het bootje wiegelde onder de verplaatsing der twee mannen.

Sus Morré wierp een onderzoekende blik over de Schelde, vlug en bespiedend.

Alles was kalm en rustig aan beide oevers.

Het ogenblik was goed gekozen.

Eensklaps kreeg André een geweldige duw, zodat hij over boord stortte.

Een noodkreet klonk over de vloed.

— Help! help! schreeuwde de drenkeling.

Hij klampte zich aan het vaartuig vast.

Maar de veerman stootte het vaartuig in de stroom, greep zijn riemen en roeide weg.

— Ellendige moordenaar! klonk het hem achterna.

— André zal me niet meer in de weg lopen, siste Morré. Louise moet mijn werktuig zijn... alleen naar mij mag zij luisteren... niet meer naar haar man.

De vermeende schipper was de ellendige binder Sus Morré, die Louise had uitgekozen tot zijn werktuig om Cartouche te treffen. En vrezend, dat André zijn vrouw weerhouden zou de volgende avond naar de afgesproken plaats te gaan, had de schelm eenvoudig besloten zulks onmogelijk te maken door Louise's echtgenoot uit de weg te ruimen.

De binder roeide naar de werf, die geheel verlaten was. Hij sprong uit de boot en duwde deze terug.

— Morgen vindt men ze op de stroom, zei hij bij zich zelve. En als André's lijk aandrijft, zal de bootjesverhuurder denken dat ik omgekomen ben, maar niemand zal vermoeden wat er eigenlijk gebeurd is.

Kalm stapte Morré de stad binnen, als had hij niets op zijn geweten.

THE GREAT BRITAIN
PUBLISHED BY THE
HAKELANDT

JAN VAN CONTICH
JOHAN VERDIJCK

DE BENDE VAN
BAKELANDT

Deel II

ANTWERPEN
UITGEVERSFIRMA L. OPDEBEEK
1955